

Uzasadnienie

Firma MARKO -----, Przewóz Osób – Wynajem Autokarów złożyła do Prezydenta Miasta Lublin pismo z dnia 04.08.2011 r. (data wpływu do Kancelarii Ogólnej UM Lublin – 9 sierpnia 2011 r.), podpisane „-----”, dotyczące naruszenia interesu prawnego przedsiębiorcy w związku z uchwałą nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych w Gminie Lublin, których właścicielem lub zarządcą jest Gmina Lublin, warunków i zasad korzystania z nich oraz ustalenia stawki opłat za korzystanie z tych przystanków..

Z pisma Firmy MARKO wynika, że uchwała nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011 r. narusza zasady swobody prowadzenia działalności gospodarczej, poprzez niesprawiedliwe potraktowanie przewoźników komunikacji podmiejskiej, którzy nie mają możliwości korzystania z tych samych przystanków, co przewoźnicy w komunikacji miejskiej.

Skarżący, jako przewoźnik w komunikacji podmiejskiej na trasie Świdnik- Lublin, chciałby korzystać z przystanków zlokalizowanych m.in. przy Al. Tysiąclecia, al. Solidarności/Lubomelska 01 oraz innych przystanków należących do Zarządu Transportu Miejskiego w Lublinie, z których korzystają przewoźnicy komunikacji miejskiej. Natomiast, korzystanie z Dworca PKS przy Al. Tysiąclecia 6 w Lublinie będzie dla Skarżącego uciążliwe, z powodu bardzo dużych opłat na rzecz PKS-u, które musiałby ponosić.

Rozmowy Skarżącego z ZTM w Lublinie, dotyczące udostępnienia korzystania z ww. przystanków nie stworzyły oczekiwanej przez niego możliwości.

Zdaniem Skarżącego, takie potraktowanie przedsiębiorców jest niedopuszczalne i krzywdzące, gdyż może prowadzić do zmniejszenia dochodów i utraty rentowności jego firmy, poprzez wysokie koszty korzystania z Dworca PKS, a w konsekwencji może doprowadzić do likwidacji powyższych tras.

W związku z tym, wg Skarżącego, nie została spełniona Zasada Równego Traktowania (tj. unikanie odmiennego traktowania różnych podmiotów w podobnych sytuacjach), gdyż ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny.

W zakończeniu swojego pisma, Skarżący powołując się na interes prawny oświadczył, że chciałby skorzystać ze szczególnego charakteru wspólnej akcji, w celu uchylecia uchwały podjętej przez organ gminy. Wezwania Skarżącego nie można uznać za uzasadnione.

Złożone wystąpienie nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, czy Skarżący występuje w imieniu własnym, czy przyłącza się do „wspólnej akcji”, bliżej jej nie określając, toteż pod względem formalnoprawnym nie stanowi wezwania do uchylecia wymienionej uchwały Rady Miasta Lublin.

Zgodnie z treścią art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 ze zm.), każdy czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sadu administracyjnego, przy czym, wg art.101 ust.2a ustawy o samorządzie gminnym jeśli skarżący działa jako reprezentant grupy mieszkańców gminy, winien udokumentować ich pisemną zgodę, co nie zaistniało w tym przypadku.

Uznając wezwanie za bezzasadne, Rada Miasta Lublin stwierdza, że Skarżący nie wykazał na podstawie art. 101 ust.1 ww. ustawy, iż zaskarżona uchwała naruszyła jego interes prawny lub posiadane uprawnienie, gdyż samo zagrożenie naruszenia praw chronionych, do którego może dojść wg subiektywnej oceny Skarżącego, nie stanowi wymaganej tym przepisem prawnym podstawy zaskarżenia. Ustalone w tym zakresie orzecznictwo sądowe, m.in. wyrok WSA w Łodzi z 14.01.2011 r., sygn. akt ISA/Łd 914/10 (Lex nr 751789), postanowienie NSA w Warszawie z 10.12.2010 r., sygn. akt IOSK 1333/10 (Lex nr 741527), postanowienie WSA w Lublinie z 1.12.2010 r., sygn. akt IIISA/Lu 470/10 (Lex nr 653606), wyrok WSA w Krakowie z 22.11.2010 r., sygn. akt IISA/Kr744/10 (Lex nr 753617), potwierdza stanowisko Rady Miasta Lublin w odniesieniu do braku wykazania przez Skarżącego bezpośredniego związku uchwały z naruszeniem jego interesu prawnego i posiadanych uprawnień.

Z pisma Skarżącego wynikają jedynie ogólnikowo zarzuty dotyczące ograniczania jego wolności działalności gospodarczej i naruszenia uprawnień, wyrażające się w niemożności korzystania z wszystkich przystanków w mieście przy obsłudze komunikacji podmiejskiej, czy międzymiastowej, na równych prawach z przewoźnikami w komunikacji miejskiej, a naruszenie interesu prawnego wykazuje w postaci prognozowanego spadku dochodów, przewidując konieczność likwidacji obsługiwanych tras. Równocześnie, podniesiony przez Skarżącego, zarzut naruszenia konstytucyjnej zasady równego traktowania, według Rady Miasta Lublin nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż wg orzecznictwa sądowego, m.in. wyrok NSA w Warszawie z dnia 3.08.2010 r., sygn. akt IIOSK 1032/10 (Lex nr 737685), naczelne zasady ustrojowe państwa nie stanowią podstawy do wykazania naruszenia indywidualnego, jednostkowego interesu prawnego, a tym samym uprawnienia podmiotu skarżącego, wynikającego z art. 101 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym.

Ponadto z treści pisma Skarżącego wynika, że nie zapoznał się on z uchwałą nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011 r., o czym świadczą jego stwierdzenia, np. że:

- przystanki należą do Zarządu Transportu Miejskiego w Lublinie, mimo że ww. uchwała została podjęta „ w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych w Gminie Lublin, których właścicielem lub zarządcą jest Gmina Lublin...”;
- uchwała zróżnicowała dostęp do możliwości korzystania z przystanków przewoźników wykonujących przewozy w komunikacji miejskiej, podmiejskiej i międzymiastowej, mimo że ww. uchwała zarówno w § 1 ust.1 jak i w wykazie (załącznik nr 1) przewidywała udostępnianie

przystanków operatorom czy przewoźnikom, bez żadnego zróżnicowania. Do takich przystanków należy m.in. przystanek nr 1242 al. Solidarności/Lubomelska 02, z którego może korzystać Skarżący, z zaznaczeniem, że przystanku przy al. Solidarności/Lubomelska 01 w Lublinie, z którego również chciałby korzystać Skarżący nie było i nie ma w tym miejscu.

- uchwała naruszyła jego uprawnienia wynikające ze swobody wykonywania działalności gospodarczej, mimo, że Skarżący korzysta z przystanków wymienionych w uchwale, w tym jako operator i przewoźnik, przy czym działalność gospodarczą w postaci wykonywania przewozów w komunikacji miejskiej Lublina prowadził już przed 2009 r., ponadto jest współnikiem Spółki Autobusowe Konsorcjum Lubelskie - ----- i współnicy Spółki jawnej w Lublinie, która w 2009 r. i w 2010 r. wygrała 3 przetargi (nr nr spraw DZ 381-1-2/3/4/09 i DZ 381-1-6/7/10) i świadczy, na podstawie umów 4-letnich, usługi przewozu regularnego w ramach lokalnego transportu zbiorowego na liniach autobusowych na obszarze gminy Lublin oraz, z mocy porozumień komunalnych, na terenie gmin sąsiadujących, korzystając z przystanków w oparciu o ww. umowy i rozkłady jazdy.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem sądowym (m.in. wyrok NSA w Warszawie z dnia 12.12.2008 r., sygn. akt II GSK 565/08) i piśmiennictwem prawniczym, na właścicielu / zarządcy drogi, np. Gminie Lublin, spoczywa nie tylko prawo, ale też obowiązek dbania o drogę w sposób umożliwiający bezpieczne użytkowanie przez wszystkich uczestników ruchu drogowego. Do takich uprawnień i obowiązków należy m.in. określenie przez radę gminy przystanków, stanowiących własność lub zarządzanych przez gminę, z których mogą korzystać operatorzy i przewoźnicy w sposób umożliwiający zachowanie bezpieczeństwa również dla osób wsiadających i wysiadających na przystankach.

Natomiast stworzenie możliwości przewoźnikom w zakresie korzystania przez nich z wszystkich przystanków w mieście przez pojazdy w komunikacji międzymiastowej, czy podmiejskiej doprowadziłoby, poprzez blokowanie zatok przystankowych oraz zwiększenie ruchu kołowego w centrum miasta, do znacznych utrudnień zarówno dla pasażerów jak i pojazdów komunikacji miejskiej.

Istotnym jest również fakt, że w Polsce w żadnym mieście, zwłaszcza dużym, pojazdy przewoźników w komunikacji międzymiastowej lub podmiejskiej, nie zatrzymują się na przystankach komunikacji miejskiej. Ponadto za skarżona uchwała w § 1 ust. 3 określiła, że wykaz przystanków, o których mowa w ust. 2, czyli przystanków udostępnianych operatorom, do których wg ww. zawartych umów należy Skarżący ogłasza Zarząd Transportu Miejskiego w Lublinie. ZTM w Lublinie na swojej stronie www.ztm.lublin.eu w Informacjach dla przewoźników ogłosił wymaganą uchwałą wykaz przystanków, przy czym mimo uprzedniego zaproszenia Skarżący nie skorzystał z możliwości szczegółowych ustaleń w miesiącu sierpniu br. z Zarządem Transportu Miejskiego pełniącym funkcję statutową, jako organizator publicznego transportu zbiorowego w Lublinie.

Z uwagi na to, że zgodnie z powołaną w uchwale nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin, podstawą prawną, w tym przepisem art. 15 ust. 2 ustawy z dnia

16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5 poz.13) określenie przystanków komunikacyjnych i dworców, stanowiących własność gminy lub zarządzanych przez gminę, włącznie z warunkami i zasadami korzystania z nich, należy do rady gminy – zaskarżona uchwała Rady Miasta Lublin nie narusza żadnych uprawnień Skarżącego.

Wymienione okoliczności faktyczne i prawne świadczą o braku naruszeń przez zaskarżoną uchwałę, zarówno w zakresie obowiązującego prawa jak i uprawnień Skarżącego, nota bene świadczącego usługi w transporcie międzymiastowym, ponieważ miasta Świdnik, nawet wg informacji Skarżącego, nie można uznać za strefę terenów podmiejskich.

W związku z powyższym, stanowisko Rady Miasta Lublin zajęte w niniejszej uchwale jest w pełni uzasadnione.